

punkt, at de overhovedet aldeles ikke have kunnet blive gjorte til Gjenstand for nogen Forhandling i Udvalget. Jeg siger dette for at lægge ærede Medlemmer udtrykkelig paa Sinde, at de maa søge nøje med i Forhandlingen her i Salen — det kan i Aftenmøder undertiden være nødvendigt at lægge ærede Medlemmer det paa Sinde —; thi til deres Afstemninger ville de ikke kunne finde nogen Veiledning fra Udvalgets Side; de ville ikke kunne finde den sædvanlig søgte Veiledning ved at se, hvor vedkommende Medlemmer af Udvalget have sat deres Navne. Jeg vil altsaa først gjøre opmærksom paa, at disse Forslags Skjebne kommer til at afhænge af Diskussionen mellem de ærede Medlemmer for Ringkjøbing Amts 2den Valgkreds og Veile Amts 2den Valgkreds paa den ene Side og den høitærede Indenrigsminister paa den anden Side. Jeg skal tilføie, at mulig kan ogsaa en nærmere Forhandling finde Sted derom mellem Udvalgets Medlemmer, men det er jo ikke altid saa sikkert, at det lader sig gjøre midt under en Forhandling. Jeg ønsker at henstille til den høitærede Indenrigsminister netop med Hensyn til disse Spørgsmaal at give Thingets Medlemmer Oplysning om, hvorledes de maa anses for at være forberedte, og hvad egentlig Tanken deri er. Jeg vil nemlig gjøre opmærksom paa, at vi med Hensyn til Sammenligningen mellem den Slags Arbejder maa gjøre en Adskillelse mellem saadanne Arbejder, der søge deres Grund til at blive afholdte af Staten udelukkende deri, at de ere til Bæren for Landet og til Beskyttelse ikke alene mod Oversømmelser, som kunde foranledige en vis Skade paa Jorden, men ogsaa ere ligesom til Beskyttelse af Landet selv, for at forhindre, at visse Dele af Landet skjæres bort, og deraf følgende større Ulykker og Ulemper. Det er den Slags Arbejder, man foretager paa Limfjords-tangen og den Landstrækning, der løber nærmest Syd derfor. Jeg veed ikke, hvilken Rolle Arbejder paa de omhandlede Steder ved Husbyllet i den Henseende spille; thi det er jo klart, at den Adskillelse bør gjøres, og det maa ogsaa være klart for os i vor Afstemning med Hensyn til disse foreliggende Endringsforslag. Det Andet er, hvorledes Forholdet kunde tænkes her med Hensyn til Fordeling af Byrden, forsaavidt de vedkommende Lodseiere paa Stedet tænkes at skulle yde et Tilskud til de forestaaende Arbejder. Det er disse to Hovedsynspunkter, hvorunder disse to Forslag skulle betragtes, og jeg vil tillade mig at henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed derpaa, for at vi kunne faae Oplysning derom, da der vistnok forøvrigt vil være Beløvilie ogsaa fra Udvalgets Medlemmers Side overfor Forslagene, naar de paa den Maade fyldestgjørende blive oplyste.

Indenrigsministeren (Steel): Jeg skal tillade mig hurtigt at forbigaa de Punkter, hvor-

om der er Enighed mellem Udvalget og mig. Det er saaledes med Hensyn til § 19 Tilfældet med Endringsforslagene paa Endringsforslagslisten under Nr. 7, 8, 9, 10, 11 og 12. Med Hensyn til Nr. 13, der gaar ud paa en Forøgelse af Summen til Opmaalning af Arealer, der paa Grund af Delæggelse ved Havet ønskes afskrevne i Matriculen, skal jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger. Forholdet der er ordnet ved en kongelig Resolution af 15de Juni 1842. Anledningen til denne Resolution var et Andragende til de viborgske Stænder i 1840. Sagen blev da tagen under Overveelse og gjort til Gjenstand for en Forhandling i en Komite. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skulde ubrede Beføstningerne ved Forandring af Hartkornet, kom denne Komite til det Resultat, at det vil være urigtigt at paalægge Staten disse Byrder navnlig af Hensyn til, at man maatte være Frygt for, at, hvis de Paagjældende, der begjærede Forretningerne, skulde være fuldstændig fri for at deltage i Omkostningerne derved, vilde der indkomme en Mængde tilbøielig ubegrundede Forlangender, som vilde være overmaade byrdefulde for Staten. Denne Anskuelse gik over i den kongelige Resolution af 1842, og den blev ved en senere Leilighed, nemlig da Spørgsmaalet om Omtaxation af Sorden efter Stormfloden i 1873 fremkom, opretholdt af Regjeringen ved en Skrivelse af 20de Januar 1873 til Finantsudvalget, hvori man stillede sig paa det samme Standpunkt som den ikl. Resolution af 1842, og som altsaa gik ud paa, at man ansaa det for utilraadeligt at foretage disse Forretninger paa Begjæring af de Paagjældende, uden at de selv skulde tage nogensomhelst Del i Beføstningen. Udvalget gjorde derimod gjældende, at ihvorvel det maatte være en Selvsølge, at det ikke kunde overlades til enkelte Statsborgere, naar de forlangte det, at have Afgang til Hjælp for at faa deres Hartkorn omreguleret, maatte det paa den anden Side hævdes, at Beføstningen ved den Forretning kunde for ubemidlede Folk være en Grund til, at de ikke kom ind paa at faae foretaget en Forretning og altsaa for Eftertiden bleve siddende med en større Hartkorns- og Gammelstatsbyrde, end der egentlig tilkom dem. Derfor udtalte Udvalget sig dengang for, at det skulde overlades til Indenrigsministeren at stille visse Betingelser for, at Beføstningen ved Forretningerne kunde blive ubredt af det Offentlige, og navnlig blev det som en saadan Betingelse eksempelvis anført, at, naar Afslaget i Hartkornsbyrden ved Forretningen ikke naaede en vis Minimumsgrænse, skulde den paagjældende Rekvirent selv afholde en Del af Beføstningen af Forretningen. Det forekommer mig, at det vilde være ret betryggende, om dette blev Tilfældet, og jeg har Anledning til at tro, at man fra Administrationens Side har siden den Tid søgt at opret-